

Himalayan Projects vzw in actie in België

Ook hier ten lande gaat het om meer dan de broddnodige centjes ophalen om onze projecten levende te houden, maar net zo goed om tal van sensibiliserings- en bewustmakingsactiviteiten op te zetten. Buiten de traditionele schoolacties, workshops en standwerk organiseerden en begeleidden we verleden jaar ook een ontmoeting tussen de Brugse politie, de West-Vlaamse Politie school en Mr. Dhakal, Assistant Inspector General (AIG), hetzij de tweede hoogste in rang in Nepal om hem een kijk te geven hoe het er bij ons aan toe gaat.

Schoolacties en workshops: VBS De Lisblomme in Lissewege, VBS De Leeuw in Zedelgem, GBS De Regenboog in Sint-Michiels, Sint-Lodewijkscollege Sint-Andries en Sint-Rembert scholengroep in Torhout met een hartelijke dank voor hun interesse en inzet.

Infostanden: op 9 maart stonden we op de Vrijwilligersbeurs in Brugge en op 9 mei staan we op het **Sfinks Mundial** in het Brouwerspark in Boechout.

Op 11/12 mei op de Schorre in Boom: **Mano Mundo Festival**.

Op 1 juni op Den Bruul voor het Noord-Zuidfeest in **Leuven** (Eetstand).

29 juni op 't **Feest in 't Park** in het Minnewaterpark te Brugge met tal van **workshops**, infomarkt, expo's en wereldmuziek. Zie: www.feestintpark.be.

Verder komen in de zomer nog het wereldfeest in **Menen** en op het strand in **Oostduinkerke** en **Middelkerke** waarvoor we thans nog geen data hebben.

Nieuwe wet aftrekbaarheid giften:

Voor de meerderheid onder u vindt u hier bijgevoegd het fiscaal attest om bij uw aangifte te voegen. Zonet kwam er een brief van het Ministerie bij ons toe waarbij de aftrekbaarheid verandert: vanaf 2013 (Inkomen 2012) krijgt u 45% terug van uw donaties (>40,00 p/jaar) ongeacht de grootte van uw netto-inkomen. BVB: u stort maandelijks 15 euro (180 € jaarlijks) dan krijgt u 81 € terug. Wilt U werkelijk 15 € aan het goede doel schenken: stort dan 27,27 €, 25€ wordt dan 45,45€, 100,00€ wordt 181,82 enzovoort...

Slotwoordje

Voilà, een jaaroverzicht voorbij. Hopelijk vond u deze brief interessant en kreeg u een beter inzicht waar uw giften naartoe gaan. Weet ook dat we in 2012 amper 4,4% algemene beheerskosten hadden. Samen doen we ons best om ginder wat rimpels in die oceaan van bergen te veroorzaken. Namaste! En hou uw bus in het oog: misschien komt nog een feestje voor onze vzw en U!

HIMALAYAN PROJECTS vzw

LEISELESTRAAT 138 B-8200 BRUGGE BELGIUM

00 32 (0)50 385704 - Mob: 0487 380 277

Projectrek.: (BIC: BBRUBEBB-Iban: be14-) 380.0108167.83

himalayanprojects@gmail.com - www.himalayanprojects.org

Nieuwsbrief 2013

Namaste geachte donors, sponsors en sympathisanten,

*Winter, dus ideaal weer om een warme nieuwsbrief te schrijven! In de gewone pers niets dan kommer en kwel zonder veel relativering. Wij houden ons eraan ook positief nieuws te brengen. Het plakt moeilijk aan het geheugen maar jaar na jaar doen we een poging. Ja, inmiddels 15 jaar al en 10 jaar als erkende vzw ontwikkelingswerk proberen ook iets positiefs te doen in deze versnipperde wereld die toch maar een bol is. Een grote bol weliswaar maar dan nog maar een kleintje, galactisch bekeken dan. 15 jaar dus ontwikkelingswerk dus met als resultaat een paar scholen gebouwd, een medische post met tandarts kabinet en labo, voetbruggen, waterleidingen en zonne-energie, huisjes voor wezen en armen, speeltuin en sportvelden en een paar honderden studenten gesponsord en tenslotte dringende operaties en een niertransplantatie. Tja, het zijn maar een paar rimpels in een oceaan van bergen. Maar wel rimpels die er voorheen niet waren, nietwaar? En dit dankzij jullie hulp. Financieel maar ook tal van vrijwilligers helpen hieraan mee. De kers op de taart? Ons allereerste project: de Shree Lali Gurans Primary School in Chitre is door de regering bekroond al **Beste basisschool van het district Myagdi!** Proficiat dus aan allen die deze droom maandelijks helpen realiseren, zowel aan onze sponsors als aan de leraars, kinderen en dorpelingen die er blijven voor gaan! Laten we zo verder doen in dat piepklein dorpje op 2400m in de Himalaya!*

En de eerste prijs gaat naar: ...

En zo geschiedde. Laten we hiermee maar beginnen: wij hebben de beste basisschool in een gebied zo groot als een Belgische provincie en daar zijn we niet weinig fier op. De school begint aan zijn 14de jaar en het gebouw ziet er nog even goed uit, maar vooral binnenin is er heel wat veranderd. Zoals de kwaliteit van het lesgeven. Want infrastructuur slurpt eenmalig heel wat geld en energie op maar wat het doel van dat gebouw is, daar is het om te doen. Hierbij moeten we ook de ngo HELP uit Groot-Brittannië danken die ons jaarlijks Engelse leraars sturen die onze lokale leraars educatieve technieken aanleren en ook het gebrekkige Engels wat proberen op te schonen. Want na de basisschool gaan onze kinderen naar de secundaire school in Sikha die we jaren geleden ook hielpen herbouwen en er een computerklas installeerden waar ze blijven uitblinken.

Maar er was helaas ook slecht nieuws met mijn zwaarste beslissing ooit. De scholen worden hervormd en eindelijk komen er ook wetten die de kwaliteit van het lesgeven moeten bevorderen. Drie van onze leraars hebben enkel een lager middelbaar diploma en totnogtoe volstond dat om in een basisschool les te geven. 13 jaar al probeerden we die mensen te stimuleren een hoger diploma te behalen met zelfs tijdskrediet op onze kosten om die te behalen. Tevergeefs. Volgend jaar ook worden heel wat scholen in de afgelegen bergdorpen gesloten wegens te weinig leerlingen. Om met alles in regel te zijn en gekoppeld aan onze beste school titel een sterk dossier te kunnen voorleggen dienden wij dus deze drie jammer genoeg na dertien jaar te ontslaan. Het was een heel pijnlijke bedoening die mij dagenlang kwelde maar er was geen ontkomen aan. Minstens 1 van de drie basisscholen (Ghorepani, Phalate en Chitre) wordt opgedoekt en konden we dus geen risico's permitteren. Gelukkig kwam er een goed einde aan dit verhaal: in de plaats konden we 1 nieuwe kandidaat lerares aanwerven. Op een volle dag stappen stuurden we twee kandidaten van ons dorp naar Beni, de districtshoofdplaats voor een ingangsexamen.

Schoolvergadering 1

Twee nieuwe leraressen

Educatieve klasversiering.

Samen met zes andere Nepalese partners hebben we een trainings- en onderzoekcentrum opgezet in Pokhara. Om kwaliteitsopleidingen aan te bieden die je anders enkel in de hoofdstad kunt vinden. Hoewel dit om praktische en legale redenen als een commerciële onderneming opgezet is werd statutair vastgelegd dat buiten het normale winstaandeel minimum 10% van de ondernemingswinst naar ontwikkelingshulp moet gaan. Daarbij denken wij vooral aan studiebeurzen voor minderbedeelden en achtergestelde groepen.

Een jaar verder en hebben we wel de nodige opstartproblemen gehad en zijn er thans veel groeipijnen. Het blijkt immers niet evident voor Nepalezen om uit eigen zak cursussen te betalen die ze niet direct verplicht nodig hebben of waarvan ze ervan uitgaan dat ze die later gratis van een toekomstige werkgever zullen krijgen. Dat ze met extra attesten een pootje voor hebben op andere kandidaten op sollicitaties of sneller in aanmerking komen voor bevordering is een denkpiste die helemaal nieuw is.

Om de boel wat in gang te trekken hebben we een grote cursus Persoonlijkheidsvorming in een aula van een hotel georganiseerd aan een verlieslatend inschrijvingsom om zo ook wat bekendheid te verwerven. Het valt wel op dat bekende sprekers zich aan westerse normen spiegelen en een serieuze vergoeding vragen. Misschien moeten we hier ook eens uitkijken naar vrijwilligers bij ons die specifieke deelvakken voor 1 à 2 weken kunnen komen geven.

Toekomstplannen?

Op 26 maart vertrekt schrijvende naar Nepal voor drie weken om onze stagiaire verpleegster te begeleiden naar de medische post in Chitre, de andere projecten van Jeugdhuus en helikopter te evalueren en dan samen met vertegenwoordigers van de Kerun vereniging de school in Chinnebas te bezoeken. Daarna een tweede bezoek aan Meghauli aan de rand van het Nationaal Chitwan natuurpark om de mogelijkheden te bekijken om de etnische Taru gemeenschap te helpen bij het bewaren van hun oeroude cultuur. Een mini Bokrijkje met ambachtelijke ateliers en een cultureel centrum met museum behoren tot de mogelijkheden. Later meer hierover.

Het AASHA project: ...

Even recapituleren: sedert 2012 is er samenwerking met Annemie Hermans en Dinesh Khadka die een kleine projectje oprichtten in Bhaktapur.

Pratikshya en Prajwol beëindigen bijna hun tweede leerjaar. Half april begint het nieuwe Nepalese jaar, en ook schooljaar. De tussentijdse resultaten van de kinderen waren vrij goed, dus we verwachten dat ze binnenkort zullen overgaan naar het derde leerjaar. En ze zijn gelukkig, gaan graag en meestal enthousiast

naar school. Dat blijft toch het belangrijkste! Ook Iswori is een goede studente. We waren spijtig genoeg te laat om haar dit schooljaar nog van internaat te laten veranderen. Er is wel wat op aan te merken, op dat internaat, op vlak van hygiëne en de maaltijden, en daarom zouden de vader van Iswori en wij graag hebben dat ze naar ergens anders kan gaan. Nu beginnen we terug uit te kijken, zodat ze bij de start van het nieuwe schooljaar hopelijk kan overgaan naar een nieuwe school. Ze is een sociaal en leergierig meisje, de we hopen dat deze overstap zonder veel problemen zal verlopen. Zelf verhuizen wij in het najaar naar Nepal, en kunnen vanaf dan de kinderen van nabij opvolgen. Af en toe een bezoekje en ook meer feedback naar jullie, sponsors, toe. En na verloop van tijd, als we ons helemaal hebben gesetteld, kunnen we het project ook wat uitbreiden.

We willen de sponsors graag bedanken voor hun steun! *Dinesh & Annemie.*

Vrijwilligers welkom:

Jaarlijks nu stuurt Jim Coleman, voorzitter van de Help NGO ons een aantal vrijwilligers. Kwaliteitsvrijwilligers zoals de lerares Elke die onrechtstreeks meegeholpen heeft om onze eerste prijs te behalen van beste basisschool in Myagdi district. Ook in mei eerstvolgend dient er zich een nieuwe kandidaat aan: Simon Wydall, Engelse verpleger die een aantal weken in onze medische post van Chitre zal vertoeven. Maar ook hier vinden we gemotiveerde vrijwilligers zoals onlangs Eline, tandarts en Siemon, ingenieur die 3 weken in Chitre vertoefden. Ze hebben al 2 collega's overtuigd hen over 6 maanden en 1 jaar af te lossen. Zo kunnen we continuïteit opbouwen en de service garanderen zodat we minder moeten trekken en meer vullen als preventie.

Leraars, dokters tandartsen maar ook een 'handy-man' om de 'helikopter' te bouwen staan op onze verlanglijstje. Voelt u er iets voor? Meld u aan en combineer het met een trekking op 1 van 's werelds 10 mooiste wandelingen.

Ze eindigden allebei als 1ste en 2de van hun streek met slechts een half punt verschil onderling. De voorzitter van het schoolcomité die hen vergezeld en wiens dochter tweede was kon gezien zijn positie voorgetrokken worden maar weigerde dit. Proficiat voor deze voorbeeldige daad in een land waar vriendjespolitiek en corruptie nog endemisch is. Maar geen nood, ook zij werd aangesteld op onze kosten, daar dienen de fondsen van onze vaste schoolkindsponsors tenslotte voor. Nu hebben we thans 4 volwaardige leraressen waarvan 1 hoofdlerares is en verdienen ze ook evenveel om geen onderlinge discriminatie meer te hebben.

Naast de Engelse vrijwilligster die de klassen totaal omtoverde in van kale lokalen in westers aandoende versierde klassen vol educatieve bordjes kreeg de school ook bezoek van Eline, een Vlaamse tandarts die er de tandjes van de kinderen op nakeek. Dit bracht heel wat commotie mee op school waarbij ook onze Nepalese verpleegster even moest wegstijgen van soms bijna hopeloze gevallen. Tja, nergens een tandarts in de buurt, wat wil je. Dus kregen een aantal kinderen een briefje mee voor de ouders om ze naar het tandartskabinet te laten komen. Dat systeem van individuele communicatie hadden ze daar blijkbaar ook nog nooit meegemaakt maar kreeg zeer positief gevolg.

Haar eigen verslag vindt u even verderop na de rubriek over de medische post. Het is dus duidelijk van essentieel belang dat we deze tandkampen regelmatig organiseren. Ideaal iedere semester voor 1 à twee weken: voelt u zich geroepen, u kent iemand of u wil dit helpen mee financieren: u weet ons wonen!

Tandarts Eline op school.

Gebitscontrole in volle zon!

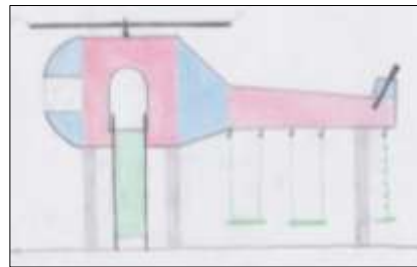

Mondje open!

Haar vriend Siemon (rechts op foto) intussen en ingenieur van beroep kreeg er ook een taak opgelegd. Zo is het kinderpark totaal versleten en willen we een weersbestendige bouwen met betonnen pilaren. Tot mijn eigen verbazing kwam de voorzitter van het schoolcomité met het lumineus maar ambitieus plan er een

publiekstrekker van te maken. Zo wil hij dat de schommels, klimrek en glijbaan omkapseld wordt in de vorm van een helikopter. Nu, zo'n creatief heb ik eerlijk gezegd nog nooit gezien in de bergen en ik was meteen al even enthousiast. Nu denk je misschien: waarom in de vorm van een helikopter? Maar dat is eenvoudig te verklaren: dagelijks vliegen er vlak boven hun hoofd helikopters heen en weer met toeristen. Auto's kennen ze daar nog niet, de weg is er nog maar net aangelegd zonder verharding en daar komt hoogstens wekelijks een tractor over of heel af en toe een aftandse jeep en dan nog enkel in het droge seizoen. Dus toch iets uit hun leefwereld en geef toe, zou het er niet fantastisch uit zien? Dus, de ingenieur aan het werk gezet en die heeft een realiseerbaar ontwerp gemaakt die doenbaar lijkt. Nu we dankzij een toelage van het Brugs Fonds voor ontwikkeling en samenwerking bezig zijn met computers te installeren, de elektriciteit is intussen al aangesloten zou dit de kers op de taart zijn voor onze beste school van de regio.

Hierbij een oproep aan onze vaste sponsors, en dan vooral de meest trouwe die al meer dan 10 jaar sponsoren. De werkingskosten zijn over de laatste jaren enorm gestegen en vooral de lonen zijn in drie jaar tijd meer dan verdubbeld en terecht ook. Sommige sponsors storten nog steeds het oude maandelijkse richtbedrag van 8 euro, thans is die al een paar jaar 15 euro en

daarmee kunnen we het voorlopig nog net halen. Nu weten jullie misschien dat automatische index-aanpassing in Nepal niet bestaat maar willen we toch - met een vriendelijke knipoog weliswaar - een oproep doen jullie maandelijkse automatische storting even te herbekijken in de mate van het mogelijke. Alvast van harte bedankt om dit te willen overwegen!

Netwerken en samenwerkingen

Als kleine vzw is uiteraard moeilijk om steeds alleen alles in goede banen te leiden. Als erkende vzw met fiscale attesten en actief 4de pijler initiatief stellen wij onze administratie ook ter beschikking voor kleine initiatieven die gelijkaardige kleine projecten opzetten in Nepal. Een aantal zijn ons zeer genegen en dus stellen wij ons positief op voor samenwerking en/of ondersteuning. Dit kan minimaal administratief (Freedom Children's Welfare in Balaju, Kathmandu en Aasha project in Bhaktapur) en/of als joint-venture ('Help', een NGO uit Groot Brittannië voor vrijwilligers leraars Engels in onze basisscholen en een gloednieuw CTRCD Training center in Pokhara als mede-oprichter en bestuurder).

We stellen ze nog even voor:

Het Freedom Children's Welfare Center is een klein kindertehuis in het hart van Kathmandu. In de nazomer van 2005 werden een aantal kinderen samen met een vrouw gevonden in een kamertje in Kathmandu. De leefomstandigheden waren er, ondanks het enorme engagement van de vrouw, bijzonder hard. De kinderen sliepen op de grond, er werd dagelijks gebedeld voor eten, houtblokken en restjes groenten. De kinderen gingen niet naar school, waren ondervoed en hadden allen te kampen met gezondheidsproblemen, waaronder ooginfecties en huidproblemen.

Julie Seynaeve is op dat moment bij de kinderen betrokken geraakt en richtte samen met de vrouw Kamala Tamang en Tek Bahadur het kinderopvanghuis het Freedom Children's Welfare Center op.

Ondertussen zijn de leefomstandigheden er sterk op vooruit gegaan: er is medische verzorging, de kinderen kunnen naar school, er is een beter onderkomen gezocht, maar er is nog heel veel werk te doen. Met uw hulp kan voor betere leefomstandigheden gezorgd worden en hebben deze kinderen zicht op een toekomst. *Het kleinste beetje hulp gaat een lange weg in Nepal.*

DOELSTELLING

Het Freedom Children's Welfare Centre (FCWC) biedt een toekomst aan weeskinderen, verwaarloosde of mishandelde kinderen, kinderen waarvan de ouders slachtoffers zijn van de burgeroorlog en kinderen die sociaal of financieel achtergesteld zijn.

Het is de bedoeling dat deze kinderen opgevangen worden in een nieuwe, kleine, familiale omgeving. Ze worden als het ware in een nieuw gezin opgenomen en vinden er een nieuwe thuis, waar ze zoals ieder ander kind kunnen opgroeien in een veilige omgeving en zich vrijuit kunnen ontwikkelen.

Helaas: bij het ter perse gaan van deze nieuwsbrief hebben we nog geen update ontvangen. We proberen die te brengen bij een volgende editie.

Een nieuwe vrijwilligster klaar voor vertrek:

In april komt een batchelor studente verpleegkunde stage doen in onze medische post; we laten hier wat ruimte om zichzelf even voor te stellen.

Hallo allemaal, mijn naam is Ulrike Peere en ik zit in mijn derde jaar verpleegkunde. Midden maart vertrek ik naar Chitre waar ik zal helpen met de Nepalese verpleegster. Toen de hogeschool infosessies organiseerde over buitenlandse stage, was ik er als de kippen bij. Aangezien Nepal erg gegeerd was bij alle studenten, moest ik zelf een organisatie weten te vinden. Mijn zus heeft de VZW vroeger nog gesponsord en zo kwam ik hier terecht. Na een hele hoop mails tussen school, mij en Paul (van de Himalayan Projects vzw) was het allemaal in kannen en kruiken.

Ik herinner mij nog in het eerste jaar verpleegkunde dat er een docent was, die zei dat verpleegkundigen die het met minder technologische snufjes moeten stellen dan wij, échte helden zijn. Dat is een van mijn grootste motivaties om naar de medische post te gaan. Zien hoe zij het daar doen, met hun middelen en hun tradities. Ik verwacht veel te leren van de plaatselijke verpleegkundige en hopelijk zelf ook een steentje te kunnen bijdragen aan de verdere organisatie van de medische post.

Na dit jaar ben ik afgestudeerd als (ziekenhuis)verpleegkundige en ik heb nog helemaal geen idee wat ik hierna wil doen. Werken? Verder studeren? Als verpleegkundige zijn er zoveel mogelijkheden. Ik hoop hierop een beter zicht te hebben na deze buitenlandse stage. Door deze ervaring zal ik misschien anders om gaan met sommige beslissingen en keuzes.

Maar ik ga natuurlijk niet alleen naar school. In mijn vrije tijd heb ik mijn handen vol als hoofdleiding van KSJ Lissewege. Tweewekelijks houden we activiteiten voor jongeren van 6 tot 16 jaar. Momenteel ben ik leiding van de 'sloebers' (het eerste en tweede leerjaar, mijn kleine poulains!). Tijdens mijn verblijf in Nepal is er ook ons sloeberweekend, maar ik hoop dat ze mij daar niet vergeten en ik zal zeker en vast ook aan hen denken! Gedurende mijn afwezigheid zal mijn medehoofdleiding alles in goede banen leiden. Hoewel ik waarschijnlijk geen kans onbenut zal laten om te mailen of te skype (in de mate van het mogelijke natuurlijk), om te weten hoe het thuisfront het stelt!

Dental Camp in onze medische post in Chitre.

Zoals u in onze vorige rubriek kon lezen hadden we voor het eerst een Vlaamse tandarts en haar vriend, ingenieur, op bezoek die drie weken hun tijd opofferden om de ganse streek de kans te bieden bijna gratis hun gebit te laten nakijken en verzorgen. Na jaren vruchteloos zoeken eindelijk een schot in de roos

want de respons was enorm. We hadden in 2007 een Nepalese tandarts uit de stad laten overkomen maar die had ons financieel gepluimd en werden wij verdacht van al het geld in onze zak te steken terwijl hijzelf eigenlijk een gigantisch commissie opstreek en wij nog opdraaiden voor al het materiaal en zijn verblijfs- en transportkosten (incl. paard). Niet te herhalen dus maar nu hadden we toch wel veel geluk met Eline die een fantastisch werk leverde in soms moeilijke omstandigheden. Ikzelf was - gelukkig maar - twee weken op voorhand naar Chitre afgereisd terwijl zij een trekking hielden rond de Annapurna. Er was niets die nog marcheerde en zonder extra wisselstukken een hele sinecure om alles operationeel te krijgen. Heel toevallig kwamen een aantal Antwerpse bestuursleden van de Shangrila Kids Home uit Kathmandu gepasseerd op een kleine trektocht en was een van hen een technicus die mij de elektriciteit van de diverse apparatuur kon uitleggen zodat ik uiteindelijk alles zelf en net op tijd kon herstellen. Na al die voorbereidingen en plannings viel dit tandkamp bijna volledig in het water en waren Eline en Siemon helemaal voor niets afgekomen. En dat het op het randje was: tijdens hun verblijf was er regelmatig elektriciteitspanne en bleek de generator stuk door verkeerd gebruik. Ook de invertor die batterijen oplaadt voor noodgevallen is al twee jaar bij de hersteller die nu tijdens het groot verlof afwezig was. Maar we konden ons behelpen aangezien Eline bijna uitsluitend tanden moest trekken; In België gemiddeld 4 per jaar heeft ze er de eerste dag 11 en de tweede dag 10 getrokken. Daar kwam de vrees voor een nieuwe ziekte: de 'tandtrekkerselleboog'. Dat we er ieder jaar op bezoek moeten bleek ook uit een aantal andere pannes: de

afvoer van de badkamer is verstopt en we vinden de buizen niet meer daar de vloer een aantal jaren geleden in het cement gegoten werden. Ook het dak lekt bij hevige regenvlagen. Een pak herstellingswerken dus waar heel wat tijd in kruipt maar vooral moeilijk werken is als je op voorhand geen vervangingsstukken meegebracht hebt uit de grote stad. Geen winkel in de buurt dus vlot werken kan niet. Maar gelukkig kunnen we ook meeprofiteren van de Nepalese planttrekkers-trucjes en lukt het meestal wel om toch een en ander weer op het goede spoor te krijgen al was het maar tijdelijk; Zo was er ook geen verwarming in de medische post en dat terwijl Gang, onze verpleegster met een peuter zit was dit niet te houden tijdens de wintermaanden; Dus hebben we zelf maar een gat in het raam gemaakt en een ouderwetse houtstoof geïnstalleerd, terwijl de rest van het dorp aan het feesten was. Ongelooflijk wat een verschil dat uitmaakt. De verpleegster en haar bijwonende zus, onze hoofdlerares waren in de (warme) wolken. Dashain-festival in oktober zijn heilige feesten en die tijd is er ook het jaarlijks sporttoernooi in het dorp, dus medewerking is moeilijk te vinden. Jarenlang vraag ik ook een aantal bomen te snoeien om meer zonlicht te krijgen op de medische post. Maar nooit kwam daar iets van. Nu, verleden jaar wanneer de weg aangelegd werd in het dorp kon het plotseling wel om tientallen bomen te snoeien enzo was mijn geduld even op. Ik ben dan zelf alleen met een groot kapmes eens beginnen snoeien en de bizar: de volgende dagen waren er plotseling toch dorpingen begonnen met ook een deel te snoeien op hun aangrenzende stukken land. Aansluitend hebben we dan een vergadering belegd met het dorpscomité en een paar punten op de i gezet. Het is immers de bedoeling dat het dorp zijn eigen verantwoordelijkheid neemt en nu het gebrek aan geld geen excuus is moet het toch mogelijk zijn alles draaiende te houden. Daar het steeds op dezelfde persoon kwam om een en ander geregeld te krijgen hebben we een nieuwe tactiek aangebracht. Per probleem werd nu een verantwoordelijke aangesteld die voor de opvolging verantwoordelijk is. Zo is het werk nu verdeeld en moet iedereen zijn steentje bijdragen. Hopelijk werkt deze nieuwe methode. En om nog maar eens te bewijzen hoe moeilijk

Laten we het de "werkgroep KERUN" noemen.

Sinds het jaar 2000 werd Hedwig Racquet aangegepen door de grote noden in Nepal en dan in het bijzonder op stuk van onderwijs. Contacten met een lokale gids hebben een druk in de rug teweeggebracht, die niet meer is weggegaan.

In het dorp Kerun-Bagun in Solo-Kumbu, ver afgelegen

van de klassieke trekking routes en reisbestemmingen was de nood groot. Men beschikte over vier kleine klasjes zonder ramen en met een lemen vloer. Zonder belofte te maken aan de Nepalese dorpingen schoot hij in actie. Met de gedachte dat een etentje met z'n tweeën al gauw 50 euro kost ging de bedelbrief naar familie, vrienden en kennissen.

Een eerste som werd spoedig ingezameld en na een jaar palavers en oponthoud door de revolutie, besloot men de klasjes toch maar af te breken en opnieuw op te trekken. Ondertussen had zijn goede vriend Eddy Goemans zich aan zijn zijde geschaard en die ontpopte zich als gedegen fondsenwerver.

In 2004 werden de drie nieuwe klassen ingehuldigd in bijzijn van een achttal Vlaamse vrienden. Het werd een hartverwarmend feest en de dankbaarheid in de ogen van de eenvoudige bergbewoners sprak boekdelen. Hedwig en Eddy, bijgestaan door nog enkele bereidwillige familieleden, bleven gestaag doorwerken en verscheidene acties ondernemen om de middelen te verzamelen, om nog eens (in twee fases) vier lokalen op te trekken, af te werken en te voorzien van eenvoudig meubilair. Het speelplein werd uitgegraven uit de helling en er werden twee eenvoudige toiletten gebouwd met waterspoeling bij middel van een waterpijp uit een naburige beek.

De plannen voor een medische hulppost werden opgeborgen op grond van te moeilijke communicatie en de complexiteit van zulk project.

Maar de gedrevenheid is gebleven. Vandaar uit is het contact ontstaan met de vzw Himalayan Projects en hebben zij het op zich genomen in te staan voor de financiering van de vernieuwbouw van vijf vervallen klassen in Chinnebas. Op het programma staan vier ruime klassen.....zie verder aldaar

Het gedetailleerde verhaal leest u op www.kerun.be

De bouw van een vierde school.

Het is evident dat met het succes van onze eerste school in Chitre die we nog steeds helpen runnen en de bouw van de basisschool in Sarangkot aan de rand van een sloppenwijk en de hulp tot de heropbouw van de in de oorlog afgebrande middelbare school van Sikkha nabij Chitre dat we regelmatig gecontacteerd worden voor noden elders. We zijn maar een kleine vzw en moeten veel vragen afwimpelen maar wanneer we kunnen proberen we hier en daar ook iets bij te nemen. Het is voor ons niet mogelijk om meer dan een school jaarlijks te blijven steunen maar voor een eenmalige heropbouw of uitbreiding proberen we met subsidies van institutionele organen of samen met andere verenigingen hulp te bieden in dorpen waar weinig aandacht (van de overheid) naar toe gaat. Zo is er de school in Chinnebas, een dorp in het Sayangja district, ten zuiden van de stad Pokhara (3 uur rijden met de moto over ruwe onbedekte modder- of stofwegen naargelang het seizoen. Midden in de voetheuvels van Nepal dus waar geen toeristen en weinig overheidsmensen komen. Hier zijn we thans bezig een kleuterklas en leraarskamer te bouwen met een toelage van de Provincie West-Vlaanderen. De oplevering is voor binnenkort en we gaan die

dan ook inhuldigen begin in april tijdens een drieweekse bezoek aan divers lopende projecten. Thans wordt een klas gedeeld met een leraarshoek en de kleuters verdeeld over de andere klassen wat niet bevorderlijk is voor studenten en leerlingen. Op de eerste foto ziet u ook 4 klassen die 50 jaar oud zijn en helemaal verzaakt met scheuren en lekkende

daken en kleine ramen zonder glas. Zelfs echte schoolborden hebben ze niet. Daarom plannen wij ook deze klassen volledig herop te bouwen en er dan ook nog een computerklas in te richten; Want dit is ook de middelbare school (tot en met 2de graad) en computerstudies behoren ook in Nepal als een must

voor de toekomstige generatie jongeren. Gelukkig maakten we kennis met Hedwig Racquet en Eddy Goemans die ons een handje zullen helpen. We stellen ze even voor in een volgend artikel:

het kan werken zijn: op de laatste dag van het tandkamp brak de rugleuning van onze uit Indië ingevoerde en de berg opgesleurde tandartstoel in 7 stukken. Tja, Made in India. Gelukkig met een plank en een tafel eronder kunnen we voorlopig verder maar hebben we er weer een probleem bij om op te lossen. Tja, 't is soms schipperen en behelpen.

Tenslotte kregen we ook heel wat bezoek van toeristen waaronder wat medici en hebben we mogelijks in de toekomst meer vrijwilligers om de medische post te versterken. Ganga hebben we ook op cursus gestuurd en in april komt een Brugse batchelor verpleegkunde hier haar stage doen. Maar het beste was het bezoek van een Nepalese dokter uit het grote staatsziekenhuis van Patan (nabij de hoofdstad) die zo onder de indruk was dat hij prompt een voorstel deed om onze post in te schakelen in hun TELEMEDICINE project waarbij we telefonisch en later ook via internet en webcam gratis beroep kunnen doen op hun live assistentie. Specialisten van diverse disciplines in dat ziekenhuis hebben een apart gebouw waarbij ze live vragen beantwoorden en advies verstrekken aan verpleegster uit medische posten in afgelegen gebieden. Zo kunnen we heel wat problemen oplossen zonder fysieke aanwezigheid van dokters. Een prachtig en zeer praktisch oplossing dus die heel wat vooruitgang in de geneeskundige toegang te weeg kan brengen. Helaas was er net voor mijn vertrek terug naar België een grote staking in het dat hospitaal en kon de afspraak met die dokter om de praktische opstart te regelen niet doorgaan. Weer even uitstel maar in Nepal gaat niets vlug. Nu, hier lukt het

lang ook niet allemaal als ik bij mijn terugkomst hoor hoe moeilijk het hier is om scholen gebouwd te krijgen of wegen gerepareerd. Enfin, na deze lange opsomming van herstellingperikelen laat ik best even Eline, onze tandartsvrijwilligster even zelf aan het woord:

De tandarts-vrijwilligster zelf aan het woord:

1. Ontvangst

- * aankomst Kathmandu:
 - goed onthaal
 - We werden opgewacht door Pansang, die naar ons toe zorgde naar ons hotel en ons een kleine rondleiding gaf in Kathmandu
 - + daarnaast regelde hij ook ons vertrek naar Pokhara
 - verblijf in Buddha hotel was ook goed geregeld.
- * aankomst Pokhara:
 - goed onthaal
 - verblijf bij Paul was uitstekend
 - + daarnaast kregen we een rondleiding in Pokhara en werd onze trekking geregeld, wat top was.
- * aankomst Chitre:
 - goed onthaal
 - 1ste dagen kregen we een rondleiding en introductie in het dorp.
 - wat zeer tof en handig was, was dat Paul zelf aanwezig was.
 - logement: uitstekend, vriendelijke en toffe gastvrouwen

2. Voorbereidingen

- * dental camp: goed
 - ⊕ → affiches werden in verschillende dorpen opgehangen waardoor er bekendheid was.
 - ⊖ → affiches misschien iets meer op voorhand laten uithangen + iemand aanspreken die in het dorp zelf reclame kan maken.

Ondertussen heeft Siemon, onze ingenieur ter plaatse de definitieve plannen uitgetekend voor het jeugdhuis. Nu nog afwachten op de prijsberekening en kunnen we hopelijk dit jaar nog van start.

Een aantal leden van de Himalayan Youth Club

jongeren die in het buitenland werken of in de grote stad studeren of wonen terug in hun eigen leefgemeenschap vertoeven. Het is ook de ideale kans voor de jongens en meisjes om elkaar te leren kennen, als u begrijpt wat ik bedoel. Een jeugdclub zal dan ook een goede aanwinst zijn om hun eigen activiteiten te ontwikkelen los van de weersomstandigheden en een stuk minder koud. Tijdens het jaarlijks festival kan het 's avonds

Traditionele openingsdans die alleen door mannen gedanst wordt!

laat immers al een stuk vriezen. Binnenkort dus heeft dit dorp alle minimum benodigde structurele basisvoorzieningen en eens het internet volwaardig beschikbaar is kunnen we hier afronden met het ombouwen van een oud traditioneel Magarhuis tot een

Door de kou zit iedereen knus bij elkaar met de nodige extra blankets.

waarbij niet alleen de passerende toeristen maar net zo goed de uitgezaaide jonge bevolking een blijvend aandenken hebben en inzicht kunnen krijgen in de oeroude tradities van dit uniek etnisch volk.

Zoals u al kon lezen houden we ieder jaar een festival en ook dit jaar was het een succes, vooral door geen enkele regenbui. 1 dagen is wel wat te lang maar dit is het jaarlijks hoogtepunt voor het dorp waarbij ook alle dorpingen en vooral

Door ons verblijf in de lokale guesthouse leerden we veel bij over de nepalese keuken, cultuur en structuren.

Ik heb veel geleerd uit mijn werk in Nepal en vondt het een prachtige ervaring. Hoe de mensen daar omgaan met het leven, de rust en eenvoudige zaken is iets wat ik mee zal ~~willen~~ nemen naar België.

Gratias, Eline

Tot zover dit verslag en een hartelijke dank aan Eline en Siemon voor hun belangeloze inzet die een wezenlijke impact had op de lokale bevolking! Hopelijk vinden we nog zo'n gemotiveerde vrijwilligers. Duimen maar.

Nog in Chitre: de Himalayan Youth Club.

Iedereen die het ons verhaal al een paar jaar volgt weet dat we naast de school ook bezig zijn met de aanleg van sportinfrastructuur. Dit met een toelage van de Provincie West-Vlaanderen. Een project met serieus wat vertraging aangezien op het ogenblik dat de fondsen ter beschikking kwamen er net een weg aangelegd werd die mogelijks

de beschikbare ruimte in het gedrag kon brengen. Intussen is de weg aangelegd en konden we de impact ervan beperken. De graafmachine die de weg maakte hebben we dan ook maar ingehuurd om het voetbalveld te verlengen tot de minimum toegelaten 90 meter. Ook de site voor het jeugdcentrum werd genivelleerd en wat verlengd. Alle houten palen voor voet-, volley- en basketvelden werden vervangen door roestvrijen stalen palen zodat de velden thans volledig uitgerust zijn. Er werd intussen ook een tribune in cement in de heuvel ingewerkt en een waterleiding aangelegd zodat bij het jaarlijks festival de tijdelijke eetkraampjes over proper water beschikken voor nuttiging en de afwas. Hopelijk behoren de jaarlijkse weerkerende diarree en voedselvergiftigingen thans tot het verleden.

* tandartsen praktijk: goed

- ⊕ → steel was in orde en functioneerde
- basismateriaal was aanwezig
- ⊖ → boormiddelbaar is nodig
- eventueel hechting materiaal voor extracties
- matrixhouders en -banden voor vullingen

3. Dental camp

* Nutloop

- 1ste + 3de week meer patiënten dan de 2de week wegen festival.
- gemiddeld 4 à 5 patiënten / dag
- voornamelijk patiënten van Pholale / Swanta ± 20 à 30 van Chitre / paar van Sikha, Ghora, Ghoramoli, Ghorepani
- periode van 3 weken kon ingekort worden tot 2 weken.

* Mondhygiëne

- ouderen voornamelijk parodontitis (tandvleesproblemen) en wortelresten aanwezig, minde cariesen.
- mondhygiëne is beter dan die van de jongeren
- jongeren voornamelijk cariesen, abscessen en zeer veel wortelresten.

De toestand van de melktanden is dramatisch! Vaak zijn er infecties aanwezig waardoor de definitieve tanden aangedast kunnen worden. Daarnaast verstoren de wortelresten de normale groei van de permanente tanden.

→ mondhygiëne is slecht en in combinatie met ongezuurde voeding: resultaat dit in zeer slechte mondsituaties.

* Cijfers

- behandelingen: 103 patiënten
1. tandextracties: 120
 2. vullingen: 34
 3. reiniging: 22
 4. controle
 - in medisch kabinet: 5
 - schoolbezoek: 41 Chitree
 - 25 Pholale

→ uit deze cijfers kan men concluderen dat de patiënten enkel komen als ze pijn hebben of hebben gehad.
De routine om op controle te komen en aan preventie te doen is quasi onbestaand.

4. Toekomstplannen

* Preventie inbouwen in de scholen:

- er kunnen tandenborstels aan de kinderen op school uitgedeeld worden.
Ze kunnen die daar dan laten zodat ze elke morgen op school hun tanden kunnen poetsen samen met de juf/leraar.
Op deze manier kunnen de juf/leraar de poetsinstructies bijhouden.
- een les omtrent gezonde en ongezonde voeding.
- een les omtrent tanden, mondhygiëne en poetsinstructies.

* Jaarlijkse controle van het gebit:

- check up van de kinderen op school of ze kunnen per klas naar het medisch kabinet komen. (Er wordt dan opnieuw een brief meegegeven naar de ouders.)
- deze controle kan uitgevoerd worden door een vrijwillige tandarts of door Ganga.

5. Persoonlijke ervaring

Nepal is een prachtig land met zoals zijn bevolking. Dit werd mij al snel duidelijk bij deze aankomst en tijdens de trekking in het Annapurna gebied.

De Himalaya is een plaats van rust. Zo was ook het gevoel om als tandarts in het kleine Chitree te werken. De vergelijking met België was drukte en snelheid primeert, wakker halve en rust die keeuvoeden in Chitree. Geen afspraak, maar elke slag wachten in de zon op de 1ste patiënt. De mensen vertelden over het dentel camp in hun dorp en zagen de officies. Op die manier was er elke dag wel werk. De sociaalste behandeling was het verwijderen van tanden. Vullingen en reinigingen kwamen gelukkig af en toe aan de orde.

Het tandartskabinet was uitgerust met het basismateriaal. Het enige waar het of en tot op wachten was, was de elektriciteit. Maar volat haalde er allemaal bij.

Ganga, de lokale verpleegster, was een zeer handige hulp. Ze was mijn persoonlijke stolt en assistente, waarvoor ik haar dankbaar ben. Op het einde kon ik mijn kennis overdragen aan haar. Ik leerde haar meer over de technieken om tanden te verwijderen, hoe je ze moet rullen en nog veel meer.

Uit mijn bezoek aan de scholen kon ik concluderen dat er op preventief vlak nog veel werk aan de winkel is. Preventie zal dus ook zijn waar er in de toekomst aan gewerkt zal moeten worden.

